NE PUTEM REAMINTI TOTUL PENTRU DUMNEAVOASTRĂ

---

de Philip K. Dick

Se trezi - şi se dori pe Marte. Văile, cugetă el. Cum ar fi să hoinăreşti printre ele? Cu cît revenea la realitate, visul creştea tot mai mult, visul şi dorinţa. Aproape că putea să simtă prezenţa învăluitoare a celeilalte planete, pe care o văzuseră doar agenţii guvernamentali şi personalităţile marcante. Cît despre un funcţionar ca el... nu prea.

- Te scoli sau nu? întrebă somnoroasă Kirsten, soţia lui, cu obişnuita ei notă de neplăcută irascibilitate în glas. Dacă te scoli, apasă pe butonul pentru cafea caldă al afurisitei ăleia de maşini.

- Bine, spuse Douglas Quail, şi se îndreptă desculţ spre bucătărie. Acolo, după ce apăsă conştiincios pe butonul pentru calea caldă, se aşază la masă şi scoase o capsulă metalică mica şi galbenă ce conţinea „Dean Swift”. Trase în piept cu iuţeală şi mixtura îi înţepă nasul şi-i arse cerul gurii. Continuă totuşi să inhaleze; asta îl trezea şi permitea viselor, dorinţelor nocturne şi aspiraţiilor întîmplătoare să se condenseze în ceva ce părea raţional.

Mă voi duce, îşi spuse el. Înainte de a muri, voi vedea Marte.

Era imposibil, desigur, şi ştia asta chiar dacă o visa. Dar lumina zilei, zgomotul pămîntesc al soţiei sale, care acum îşi peria părul în faţa oglinzii din dormitor - totul nu făcea decît să-i reamintească ceea ce era. Un nefericit de funcţionar plătit, îşi zise el cu amărăciune. Kirsten îi aducea aminte de asta cel puţin o dată pe zi şi nu-i reproşa: era de datoria unei soţii să-şi aducă soţul cu picioarele pe pămînt. „Pe Pămînt”, gîndi el şi rîse. Figura de stil era deosebit de nimerită.

- De ce chicoteşti? îl întrebă soţia, în timp ce intra în bucătărie cu lunga-i cămaşă de noapte roz fluturînd după ea. Pariez că-i un vis. Eşti mereu plin de ele.

- Da, răspunse el şi privi afară prin fereastra bucătăriei la maşinile pe pernă de aer, la canalele pentru trafic şi la omuleţii energici care se grăbeau la lucru. Curînd se va afla şi el printre ei. Ca întotdeauna.

- Pariez că-i ceva cu vreo femeie, zise Kirsten, însoţindu-şi vorbele cu o privire ameninţătoare.

- Nu. Cu un zeu. Zeul războiului. Are nişte cratere minunate şi în adîncul lor se găsesc tot felul de forme de viaţă vegetală.

- Ascultă. Kirsten se aplecă peste el şi-i vorbi cu căldură, nota de asprime dispărîndu-i pentru o clipă din glas. Fundul oceanului - oceanului **nostru** - este cu mult, infinit mai frumos. Ştii asta. Toată lumea ştie asta. închiriază nişte branhii artificiale pentru amîndoi, ia-ţi o săptămînă de concediu şi putem coborî şi sta acolo la una din staţiunile subacvatice deschise tot anul. Şi în plus... Se întrerupse. Nu mă asculţi. Ar trebui s-o faci. Ce-ţi spun este mult mai bun decît viciul, decît obsesia ta marţiană, iar tu nici măcar nu asculţi! Vocea i se ridică, ascuţindu-i-se. Doamne, sfinte, eşti blestemat, Doug! Ce-o să se întîmple cu tine?

- Plec la serviciu, spuse el şi se ridică în picioare, uitînd de micul dejun. Asta o să se întîmple cu mine.

Ea îl privi.

- E de rău. Cu fiece zi eşti tot mai pornit. Unde o să ajungi?

- Pe Marte, răspunse el şi deschise uşa dulapului pentru a-şi lua o cămaşă curată.

După ce coborî din taxi, Douglas Quail străbătu pe jos trei canale aglomerate şi se îndreptă spre intrarea modernă, atractivă şi primitoare. Acolo se opri, stînjenind circulaţia de dimineaţă şi citi cu atenţie firma clipitoare de neon. O studiase şi mai înainte... dar niciodată nu se apropiase atît de mult. De data asta era cu totul altfel; ceea ce făcea acum era altceva. Ceva care mai devreme sau mai tîrziu trebuia să se întîmple.

REKAL, INCORPORATED

Oare ăsta era răspunsul? La urma urmei, o iluzie, indiferent cît de convingătoare ar fi fost, nu era altceva decît o iluzie. Obiectiv vorbind, cel puţin. Dar subiectiv - de-a dreptul opusul.

Oricum, urma să aibă o întrevedere. Şi asta în

următoarele cinci minute.

Luă o gură zdravănă din aerul uşor poluat cu smog şi păşi prin ameţitoarea licărire policromă a intrării, urcînd spre biroul de informaţii.

Blonda din spatele biroului, frumuşică şi bine făcută, cu pieptul gol, îl întîmpină amabilă:

- Bună dimineaţa, Mr. Quail.

- Da, răspunse el. Mă aflu aici pentru a discuta despre un curs Rekal. După cum văd, eşti la curent.

Blonda ridică receptorul videofonului aflat lîngă cotul ei neted şi vorbi în el.

- Mr. McClane, s-a prezentat Mr. Quail. Poate intra acum? Sau e prea devreme?

- Intr-ua-bu-ha-îm, mormăi telefonul.

- Da, Mr. Quail, spuse ea. Puteţi intra. Mr. McClane vă aşteaptă. În timp ce Douglas se îndepărtă nesigur, blonda strigă după el: Camera D, Mr. Quail. La dreapta.

După un moment penibil, dar scurt, în care avu senzaţia că s-a rătăcit, găsi camera căutată. Uşa era deschisă, iar înăuntru, la un birou mare, făcut din lemn de nuc, stătea un bărbat de vîrstă mijlocie, jovial, purtînd un costum gri, cel mai recent model marţian, confecţionat dintr-o piele gelatinoasă, ca de broască. Ghidîndu-se fie şi numai după costum, Quail ar fi trebuit să ştie că nimerise la persoana potrivită.

- Stai jos, Douglas, zise McClane, fluturîndu-şi mîna grăsulie spre un scaun aflat în faţa biroului. Deci vrei să fi fost pe Marte. Foarte bine.

Quail, se aşeză, simţindu-se încordat.

- Nu sînt chiar aşa de sigur că merită cheltuiala. Costă o grămadă şi din cîte văd nu mă voi alege cu nimic. „Costă aproape la fel de mult cît drumul pînă acolo”, îşi spuse el.

- Obţii dovezi concrete ale excursiei, îşi exprimă apăsat McClane dezacordul. Toate dovezile de care ai nevoie. Fii atent aici, să-ţi arăt. Scotoci într-un sertar de sub birou. Cotorul biletului. Dintr-un plic scoase un pătrăţel de carton ornamentat. Dovadă că ai fost şi te-ai întors. Vederi. Aranjă cu grijă în faţa lui Quail patru vederi tridimensionale, în culori, ştampilate. Filme. Fotografii pe care le-ai făcut pe Marte cu un aparat închiriat. Le etală şi pe ele înaintea lui Quail. Plus numele celor pe care i-ai întîlnit, două sute de vederi ca amintire, care vor sosi - de pe

Marte - luna viitoare. Un paşaport, certificate privind vaccinurile pe care le-ai făcut. Şi altele. Îl privi pătrunzător pe Quail. Ei bine, vei şti că ai fost. Nu-ţi vei aminti de noi, nu-ţi vei aminti de mine sau că ai fost aici. În mintea ta va fi fost o călătorie reală; garantăm asta. Două săptămîni de amintiri. Pînă în cel mai mărunt detaliu. Şi ţine minte: dacă vreodată te vei îndoi că ai făcut o excursie lungă pe Marte te poţi întoarce aici şi îţi vei primi toţi banii înapoi. Pricepi?

- Dar n-am fost, spuse Quail. Nu voi fi fost, indiferent de dovezile pe care mi le daţi. Inspiră adînc şi neliniştit. Şi n-am să fiu niciodată un agent secret al Interplanului. I se părea imposibil ca memoria extrafaptică implantată de Rekal Incorporated să-şi facă datoria - în ciuda celor auzite de la alţii.

- Mr. Quail, spuse McClane răbdător. Aşa cum explici în scrisoarea pe care ne-ai trimis-o, n-ai nici o şansă, nici cea mai mică posibilitate ca să ajungi vreodată pe Marte. Nu-ţi poţi permite şi, ce-i mai important, n-ai putea niciodată să devii un agent acoperit al Interplanului sau al altcuiva. Acesta e singurul mod în care îţi poţi satisface, hîm, visul de o viaţă. Am dreptate, sir? Nu poţi, în fapt, nu poţi face asta. Chicoti. Dar poţi **să fi fost** şi **să fi făcut.** Vom avea noi grijă. Iar preţul este rezonabil. Nici un fel de alte cheltuieli. Zîmbi încurajator.

- Amintirea asta artificială este oare atît de convingătoare?

- Mai mult decît cea reală, sir. Dacă ai fi fost pe Marte ca agent al Interplanului, pînă acum ai fi uitat o grămadă. Analizele noastre asupra memoriei reale - reamintirea autentică a principalelor evenimente din viaţa unei persoane - arată că o mulţime de detalii se pierd foarte repede. Pentru totdeauna. O parte din ce oferim noi este atît de adînc implantat încît nu vei uita. Ceea ce ţi se introduce în perioada cît eşti inconştient este creaţia unor experţi încercaţi, oameni care au petrecut ani pe Marte. Şi în fiecare caz verificăm detaliile pînă la ultimul amănunt. Ai ales un sistem artificial relativ simplu. Dacă ai fi ales Pluton sau ai fi vrut să fii împăratul Alianţei Planetelor Interne am fi avut mai mult de lucru... iar preţul ar fi fost considerabil mai mare.

- În regulă, spuse Quail, căutîndu-se în buzunar după portofel. A fost ambiţia vieţii mele şi văd că n-am să mi-o îndeplinesc niciodată. Cred că aşa va trebui s-a rezolv.

- Nu gîndi aşa, spuse McClane cu asprime. Nu primeşti ceva de mîna a doua. Memoria ta reală, vagă, cu omisiuni şi lapsusuri, ca să nu mai vorbim despre deformări - ea e de mîna a doua. Primi banii şi apăsă pe un buton de pe birou. În regulă, Mr. Quail, zise el, în timp ce uşa încăperii se deschise şi înăuntru pătrunseră doi zdrahoni. Eşti în drum spre Marte în calitate de agent secret. Se ridică şi veni la Quail, căruia îi scutură mîna nervoasă şi umedă. Sau, mai bine zis, ai fost pe drum. După-amiază la patru şi jumătate vei, hîm, sosi înapoi pe Terra. Un taxi te va lăsa acasă şi, cum spuneam, nu-ţi vei aminti întîlnirea cu mine sau că ai fost aici. De fapt, nu-ţi vei aminti nici măcar că ai auzit de noi.

Cu gura uscată de nelinişte, Quail îi urmă afară din birou pe cei doi tehnicieni. De ei depindea ceea ce urma să i se întîmple.

Voi crede oare în cele din urmă că am fost pe Marte? se întrebă el. Voi reuşi să-mi îndeplinesc ambiţia de o viaţă? Avea o presimţire ciudată şi persistentă că ceva n-o să meargă cum trebuie. Dar ce, nu ştia.

Ca să afle, trebuia să aştepte.

Interfonul care făcea legătura între biroul lui McClane şi secţia de lucru a firmei bîzîi şi o voce rosti:

- Mr. Quail este acum sub narcoză. Doriţi să supravegheaţi procedura sau continuăm?

- E de rutină, spuse McClane. Puteţi continua, Lowe. Nu cred c-o să aveţi necazuri. Programarea unei memorii artificiale despre călătoria spre o altă planetă - cu sau fără fleacul care însemna calitatea de agent secret - apărea în programul de lucru al firmei cu o regularitate monotonă. Într-o lună, calculă el confuz, trebuie să facem douăzeci din astea... Falsele călătorii interplanetare au devenit pentru noi principala sursă de cîştiguri.

- Cum ziceţi, Mr. McClane, se auzi vocea lui Lowe şi cu asta interfonul se întrerupse.

Intrînd în camera blindată, aflată în spatele biroului său, McClane căută un pachet „numărul trei” - călătorie pe Marte - şi unul „numărul şaizeci şi doi” - agent secret al Interplanu-lui. Le găsi, se întoarse la birou, se aşeză şi le deşertă conţinutul - lucruri ce trebuiau introduse în locuinţa lui -Quail în vreme ce tehnicienii laboratorului se îndeletniceau cu instalarea falsei

memorii.

O armă plată ce poate fi camuflată pe lateralul braţului, reflectă McClane. Asta-i piesa de rezistenţă. Ne costă cel mai mult. Apoi un emiţător-pilulă, care poate fi înghiţit dacă agentul este capturat. O carte de coduri care amintea uimitor de cea reală... modelele firmei erau deosebit de precise: bazate, ori de cîte ori era posibil, pe materialele armatei. Lucruri ciudate care nu aveau un sens anume, dar care urmau a fi ţesute în urzeala imaginarei călătorii a lui Quail şi care vor coincide cu amintirile lui: o jumătate dintr-o veche monedă de argint de cincizeci de cenţi, cîteva citate din predicile lui John Donne scrise incorect, aflate fiecare pe cîte o bucată de hîrtie subţire ca pînza de păianjen, cîteva plicuri de chibrituri de la baruri de pe Marte, o lingură de oţel inoxidabil ce avea gravată pe ea inscripţia: **PROPRIETATEA CAMPUSULUI NATIONAL DIN DOME - MARTE**, o rolă de izolir care...

Interfonul bîzîi.

- Mr. McClane, îmi pare rău că vă deranjez, dar a apărut ceva ciudat. Poate că ar fi bine să veniţi aici. Quail este deja sub narcoză. A reacţionat bine la narkidrină şi e complet inconştient şi receptiv. Dar...

- Vin. Presimţind un necaz, McClane îşi părăsi biroul şi o clipă mai tîrziu pătrunse în zona de lucru.

Douglas Quail zăcea pe un pat steril, respirînd încet şi regulat şi cu ochii aproape închişi. Părea să-şi dea seama vag - doar vag - de prezenţa celor doi tehnicieni, ca şi, acum, de a lui McClane.

- N-avem loc să inserăm memoria falsă? McClane simţea că se enervează. Păi, atunci să scoatem două săptămîni de lucru. E angajat ca funcţionar la Biroul de Emigrări al Coastei de Vest, o agenţie guvernamentală, aşa că, fără îndoială, are sau a avut două săptămîni de concediu de anul trecut încoace. Cu asta rezolvăm. Detaliile mărunte îl agasau întotdeauna.

- Necazul nostru e cu totul altul, spuse Lowe tăios. Se aplecă deasupra patului şi vorbi cu Quail. Spune-i ce ne-ai zis nouă. Apoi i se adresă lui McClane. Ascultaţi atent.

Ochii cenuşiu verzui ai celui ce zăcea întins pe spate în pat se îndreptară spre chipul lui McClane. Privirea, observă acesta neliniştit, devenise dură. Avea o licărire strălucitoare, anorganică, ca de piatră semipreţioasă. În mod sigur, lui

McClane nu-i plăcea ceea ce vedea: strălucirea era prea rece.

- Ce mai vrei? întrebă aspru Quail. Mi-ai spulberat acoperirea. Ieşiţi înainte să vă fac fărîme... Îl studie pe McClane. Şi în special tu. Tu eşti conducătorul acestei contralovituri.

- Cît timp ai stat pe Marte? întrebă Lowe.

- O lună, zise Quail, cu asprime.

- Şi care ţi-a fost misiunea? continuă Lowe.

Buzele subţiri se strîmbară; Quail se uită la el, dar nu răspunse. În sfîrşit, tărăgănind cuvintele, spuse:

- Agent al Interplanului. Cum ţi-am mai spus. Nu înregistrezi tot ce spun? Derulează pentru şef înregistrarea audiovizuală şi lasă-mă în pace!

Apoi închise ochii, strălucirea dispăru şi McClane se simţi dintr-o dată invadat de o senzaţie de uşurare.

- Ăsta-i un dur, Mr. McClane, spuse Lowe în şoaptă.

- N-o să mai fie după ce aranjăm să-şi piardă iar şirul amintirilor, zise McClane. Va fi la fel de blînd ca mai înainte. Apoi i se adresă lui Quail. Deci **de asta** voiai atît de mult să mergi pe Marte...

- N-am vrut niciodată să merg pe Marte, răspunse Quail fără să deschidă ochii. Am primit ordin - mi-au pus-o în braţe şi gata. Mda, admit că eram curios, dar cine n-ar fi fost? Deschise iar ochii şi-i studie pe cei de faţă, pe McClane în special. Mi-aţi administrat un drog al adevărului. A scos la suprafaţă lucruri de care nu-mi aduceam aminte. Rămase pe gînduri. Mă întreb dacă şi Kirsten..., spuse el mai mult pentru sine. Să fie şi ea amestecată în asta? Un contact al Interplanului care să mă supravegheze... să se asigure că nu-mi recapăt memoria? Nu-i de mirare că era aşa de pornită împotriva ideii mele de a merge acolo. Zîmbi uşor; zîmbetul - al unui om care înţelege - dispăru aproape imediat.

- Vă rog să mă credeţi, Mr. Quail, zise McClane. Am nimerit peste, asta pur şi simplu accidental. În munca noastră...

- Te cred, îi spuse Quail. Părea obosit acum. Drogul continua să-l moleşească din ce în ce mai mult. Unde am spus că am fost? murmură el. Marte? Mi-e greu să-mi aduc aminte... ştiu că mi-ar place să-l văd. Oricui i-ar place. Dar eu... Glasul i se stinse. Doar un funcţionar, un funcţionar insignifiant.

Lowe se îndreptă şi se adresă superiorului său:

- Vrea să i se implanteze o memorie falsă, care

corespunde unei călătorii pe care la urma urmei a făcut-o. Cu un fals scop, care de fapt este scopul real. Spune adevărul. Se află de mult sub efectul narkidrinei. Călătoria îi este foarte vie în minte, în sfîrşit, sub narcoză. Aparent însă, altfel nu-şi aminteşte. Cineva, probabil într-un laborator ştiinţific al armatei, i-a şters amintirile conştiente. Tot ceea ce ştie e că a merge pe Marte înseamnă pentru el ceva deosebit, şi asta în calitate de agent secret. Asta n-au putut şterge. Nu-i o amintire, ci o dorinţă, fără îndoială aceeaşi care l-a determinat de la început să se ofere voluntar pentru misiune.

- Ce facem? îl întrebă pe McClane celălalt tehnician, Keeler. Grefăm o memorie falsă peste cea reală? Nu se poate prevedea care vor fi rezultatele. S-ar putea să-şi amintească ceva din adevărata călătorie, iar confuzia ar putea genera un interludiu psihotic. Ar putea să se confrunte simultan cu două premise opuse: cea că a fost pe Marte şi cea că n-a fost. Că e un agent real al Interplanului şi că nu e. Asta-i ilogic. Cred că trebuie să-l trezim fără să-i implantăm o memorie falsă şi să-l trimitem la plimbare. Nu-i aşa?

- De acord, zise McClane. Îi veni o idee. Poţi prevedea ce-şi va aminti cînd va ieşi de sub narcoză?

- Imposibil de spus, răspunse Lowe. Probabil că va avea o amintire oarecum ceţoasă, difuză a călătoriei. Şi probabil că se va îndoi tare dacă a fost reală. Va trage poate concluzia că programul nostru a suferit un eşec. Îşi va aminti că a fost aici. Asta nu se va şterge... decît dacă vreţi să o ştergem.

- Cu cît avem mai puţin de-a face cu el, cu atît mai bine, zise McClane. Nu-i ceva cu care să ne încurcăm noi. Am fost destul de nebuni... sau nenorocoşi... să deconspirăm un spion adevărat de la Interplan, care avea o acoperire atît de perfectă încît pînă acum nici el nu ştia ce era... sau mai curînd ce este.

Cu cît mai repede se spălau pe mîini de acest tip, cu atît era mai bine.

- Şi o să-i introduceţi în apartament pachetele „trei” şi „şaizeci şi doi”? întrebă Lowe.

- Nu. Şi o să-i dăm îndărăt jumătate din bani.

- Jumătate! De ce jumătate?

- Pare să fie cel mai nimerit compromis, spuse abătut McClane.

În vreme ce taxiul îl ducea spre casă, în cartierul

rezistenţial din Chicago, Douglas Quail îşi spunea sieşi că era bine să te afli din nou pe Terra.

Deja perioada de aproape o lună petrecută pe Marte începuse să i se estompeze în memorie. Avea doar imaginea unor cratere adînc căscate, a unei atotprezente eroziuni a dealurilor, a vitalităţii, a mişcării însăşi. O lume de praf unde se întîmplau lucruri puţine, unde o bună parte a zilei ţi-o petreceai, verificînd şi reverificînd sursa potabilă de oxigen. Apoi formele de viaţă, modeştii cactuşi gri-maronii şi viermii-guşă.

De fapt, adusese cu el cîteva mostre muribunde din fauna marţiană pe care le strecurase prin vamă. La urma urmei nu reprezentau nici o ameninţare, căci nu puteau supravieţui în atmosfera Pămîntului.

Băgă mîna în buzunar căutînd cufia în care se aflau viermii.

În loc de asta dădu peste un plic.

Scoţîndu-l, descoperi, spre uluirea lui, că în el se aflau cinci sute şaptezeci de posteredite în bancnote mici.

De unde-or fi astea? se întrebă el. N-am cheltuit toţi banii în excursie?

O dată cu banii apăru şi o bucată de hîrtie pe care scria: **jumătate din preţ reţinut de McClane.** Şi data. Data de azi.

- Rekal, zise el cu voce tare.

- Ce anume, domnule sau doamnă? întrebă respectuos şoferul robot al taxiului.

- Ai o carte de telefon? ceru Quail.

- Desigur, domnule sau doamnă.

Se deschise o trapă şi din ea apăru o microcarte de telefon.

- E scris ciudat, zise Quail în vreme ce frunzărea paginile capitolului marcat cu galben. Apoi i se făcu frică. O frică cotropitoare. Iat-o. Du-mă aici, la Rekal Incorporated. M-am răzgîndit. Nu mai vreau să merg acasă.

- Da, domnule sau doamnă, răspunse şoferul.

O clipă mai tîrziu, taxiul o zbughea în direcţia opusă.

- Pot să folosesc videofonul? întrebă Quail.

- Vă rog, răspunse robotul şi manevră spre el un videofon tridimensional în culori, nou şi strălucitor.

Formă numărul de acasă şi după o pauză se trezi confruntîndu-se cu o imagine in miniatură, dar cutremurător de

realistă a Kirstenei.

- Am fost pe Marte, îi spuse el.

- Eşti beat. Buzele i se strîmbară răutăcios. Sau mai rău.

- Ăsta-i adevărul.

- Cînd?

- Nu ştiu. Se simţea zăpăcit. O călătorie simulată, aşa cred. Cu ajutorul uneia din instituţiile alea care fac amintiri artificiale sau ce-or fi ele. N-a ţinut.

- Eşti beat, zise Kirsten cu o privire ucigătoare şi întrerupse legătura. Închise şi el simţindu-şi faţa congestionată. Întotdeaupa acelaşi ton, îşi spuse mînios. întotdeauna aceeaşi replică, ca şi cum ştie totul, iar eu nimic. Ce mariaj, gîndi el dezamăgit.

Cîteva secunde mai tîrziu, taxiul se opri în faţa unei clădiri mici, moderne şi foarte atractive, zugrăvită în roz, deasupra căreia clipea o firmă de neon pe care scria: REKAL INCORPORATED.

Recepţionera, drăguţă şi goală de la brîu în sus, se ridică surprinsă, apoi îşi recăpătă stăpînirea de sine.

- Bună ziua, Mr. Quail, spuse ea nervoasă. Cum vă simţiţi? Aţi uitat ceva?

- Restul de bani.

- Bani? întrebă ea mai stăpînă pe ea. Cred că vă înşelaţi, Mr. Quail. Aţi fost aici ca să discutaţi despre o călătorie simulată, dar... Ridică din umerii netezi, cu piele palidă. Din cîte am înţeles, nu s-a realizat nici o călătorie.

- Îmi reamintesc totul miss. Scrisoarea mea către Rekal In-corporeated, de la care a pornit totul. Îmi reamintesc venirea mea aici şi vizita pe care i-am făcut o lui Mr. McClane. Apoi cei doi tehnicieni conducîndu-mă şi administrîndu-mi un drog care să mă adoarmă.

Nu era de mirare că firma îi restituise jumătate din preţ. Amintirea falsă a „călătoriei sale pe Marte” nu prinsese... Cel puţin nu pe de-a-ntregul, aşa cum fusese asigurat.

- Mr. Quail, deşi sînteţi doar un funcţionar mărunt, sînteţi un bărbat drăguţ şi mînia vă strîmbă trăsăturile. Dacă v-ar face bine, v-aş permite să... hîm... să mă invitaţi undeva...

Quail se ridică furios.

- Îmi amintesc şi de tine, spuse el cu sălbăticie. Spre exemplu, faptul că sînii îţi sînt vopsiţi cu albastru, mi-a stat

mintea în loc. Şi îmi aduc aminte de promisiunea lui McClane că dacă îmi amintesc de vizita la Rekal Incorporated îmi voi primi toţi banii înapoi. Unde e McClane?

După o întîrziere – atît reuşiseră -, se văzu din nou aşezat în faţa impunătorului birou de nuc, exact cum mai sătuse cu o oră sau cam aşa ceva mai înainte.

- Aveţi ceva tehnică, zise Quail sardonic. Nemulţumirea - şi resentimentul - erau acum enorme. Aşa-zisa mea „amintire” a unei călătorii pe Marte în calitate de agent secret al Interplanului este ceţoasă, vagă şi plină de contradicţii. Şi îmi amintesc cu claritate ce-am făcut aici cu oamenii voştri. Ar trebui să prezint asta Biroului Bunelor Afaceri.

În acel moment plesnea de furie. Senzaţia că fusese înşelat îl copleşise şi-i înlăturase obişnuita aversiune de a participa la scandaluri publice.

- Ne predăm, Quail, zise morocănos, dar precaut, McClane îţi vom înapoia echivalentul preţului plătit. Recunosc întru totul că n-am făcut nimic în ce te priveşte.

Tonul era resemnat.

- Nici măcar nu ma-ţi dotat cu diferitele artefacte care pretindeaţi că mi-ar „dovedi” că fusesem pe Marte. Toată trambalarea voastră nu s-a materializat în nimic. Nici măcar un cotor de bilet. Să nu mai vorbim de vederi, de paşaport, adeverinţe de vaccinare...

- Ascultă, Quail. Să presupunem că ţi-am spus... Se opri. Las-o baltă. Apăsă pe un buton al interfonului. Shirley, fii drăguţă şi completează un cec de cinci sute şaptezeci de credite pe numele lui Douglas Quail! Mulţumesc. Eliberă butonul şi privi spre Quail.

Cecul apăru imediat. Recepţionera îl aşeză în faţa lui McClane şi dispăru, lăsîndu-i singuri pe cei doi, care încă se mai priveau peste tăblia masivului birou de nuc.

- Dă-mi voie să-ţi dau un sfat, spuse McClane, în timp ce semna cecul şi i-l întindea. Nu discuta cu nimeni despre, hîm, recenta ta călătorie pe Marte.

- Ce călătorie?

- Ei, asta-i. Călătoria de care îţi aminteşti parţial. Fă-te că nu-ţi aduci aminte, prefă-te că n-a avut loc niciodată. Nu mă întreba de ce. Ţine doar cont de sfatul meu. Va fi mai bine pentru noi toţi. Începuse să transpire. Din belşug. Şi acum, Mr.

Quail, am şi alte treburi, alţi clienţi. Se ridică şi-l conduse pe Quail spre uşă.

- O firmă care dă rezultate aşa de proaste n-ar trebui să aibă deloc clienţi, spuse Quail, în timp ce deschidea uşa. Apoi o trînti după el.

În taxi, îndreptîndu-se spre casă, Quail medita asupra conţinutului scrisorii de protest către Biroul Bunelor Afaceri, Divizia Terra. De îndată ce va ajunge la maşina de scris va şi începe. Era clar că avea datoria de a-i avertiza pe oameni în privinţa firmei Rekal Incorporated.

Cînd ajunse în apartament, se aşeză în faţa maşinii de scris portabile, deschise sertarul cotrobăind după indigo... şi observă o cutie mică, ce îi era familiară. O cutie pe care o umpluse grijuliu pe Marte cu faună marţială şi, mai tîrziu, o strecurase prin vamă.

Deschise cutia şi, spre uluirea lui, văzu şase viermi morţi şi cîteva varietăţi de viaţă unicelulară cu care se hrăneau viermii marţieni. Protozoarele erau uscate şi. prăfuite, dar le recunoscu. Îi trebuise o zi întreagă de scotoceală prin bulgării de sol nepămîntean pentru a le găsi. O călătorie încîntătoare, de descoperiri.

Dar eu n-am fost pe Marte, îşi dădu el seama.

Şi totuşi…

În uşă apăru Kirsten, ţinînd în braţe cîteva cumpărături.

- De ce eşti acasă în mijlocul zilei?

Vocea îi era, ca întotdeauna, acuzatoare.

- **Am fost eu pe Marte?** o întrebă el. Tu ar trebui să ştii.

- Nu, sigur n-ai fost pe Marte. **Tu** ar trebui să ştii. Nu te smiorcăi mereu că vrei să mergi?

- Pe tot cerul, eu cred că am fost. Şi simultan cred că n-am fost, continuă el după o pauză.

- Hotărăşte-te.

- Dar pot? Dădu din mîini. Am în cap amîndouă ideile: una e reală, cealaltă nu, dar nu pot spune care. De ce nu pot pune bază pe tine? Doar pe tine nu te-au manevrat...

Ar putea să facă pentru el măcar asta, chiar dacă n-a mai făcut nimic altceva.

- Doug, dacă nu-ţi aduni minţile, am terminat, spuse Kirsten cu un glas controlat. Te voi părăsi.

- Am necazuri. Vocea lui era răguşită şi aspră.

Tremurătoare. Probabil că mă îndrept spre o criză psihotică. Sper că nu, dar... poate că asta-i. Oricum, asta ar explica totul.

Kirsten puse jos punga cu tîrguieli şi se îndreptă spre dulap.

- Nu glumeam, îi spuse ea calmă. Scoase o haină, şi-o puse şi se îndreptă spre uşa apartamentului. Zilele astea o să-ţi dau un telefon, îi zise ea cu un ton alb. Doug, adio. Sper că în cele din urmă o să scapi. O să mă rog pentru asta. De dragul tău.

- Aşteaptă, îi spuse el disperat.. Spune-mi doar, ca să fie totul clar. Am fost sau n-am fost... Spune-mi. S-ar putea însă ca ei să-ţi fi alterat şi ţie memoria, îşi dădu el seama.

Uşa se închise. Soţia lui plecase. Definitiv!

- Ei, asta-i, se auzi o voce în spatele lui. Acum ridică mîinile, Quail. Şi te mai rog să te întorci şi să priveşti încoace.

Se răsuci, instinctiv, fără să ridice mîinile.

Cel din faţa lui era îmbrăcat în uniforma brumărie a Agenţiei de Poliţie a Interplanului, iar pistolul era de felul celor date de Naţiunile Unite. Ciudat era însă că lui Quail i se părea cunoscut, deşi într-un mod neclar şi distorsionat. Înălţă mîinile, zvîcnind.

- Îţi aminteşti călătoria pe Marte, zise poliţistul. Cunoaştem tot ce-ai făcut astăzi şi-ţi ştim toate gîndurile... în special gîndurile foarte importante din timpul drumului de întoarcere acasă de la Rekal Incorporated. Ţi-am implantat în cap un emiţător telepatic. Ne informează permanent.

Un emiţător telepatic! Un fel de plasmă vie, care fusese descoperită pe Lună. Se cutremură de scîrbă. Creatura aceea trăia în el, în creierul lui, hrănindu-se, ascultînd, hrănindu-se. Dar poliţia Interplanului se folosea de ele. Se scrisese şi în ziare. Era, deci, probabil adevărat, indiferent că era groaznic.

- De ce eu? întrebă el răguşit.

Ce făcuse... sau ce gîndise? Şi ce avea asta de-a face cu Rekal Incorporated?

- La bază n-are nici o legătură cu Rekal. E o treabă între noi şi tine, spuse poliţistul. Îşi lovi uşor urechea dreaptă. Şi acum îţi interceptez procesele mentale prin intermediul emiţătorului tău cefalic. Quail văzu în urechea omului o mică cască de plastic alb. Aşa că te previn: tot ceea ce gîndeşti poate fi folosit împotriva ta. Zîmbi. Nu că ar mai conta acum. Deja prin

gîndurile şi vorbele tale te-ai autocondamnat la pieire. Ceea ce ne supără este că sub narkidrină, acolo, la Rekal Incorporated, le-ai spus şi tehnicienilor, şi proprietarului, lui Mr. McClane, despre călătoria ta: unde-ai mers, pentru cine, cîte ceva din ce-ai făcut. Sînt foarte speriaţi. Ar vrea să nu fi dat niciodată ochii cu tine. Au dreptate, adăugă el gînditor.

- N-am făcut niciodată nici o călătorie, zise Quail. Este o memorie falsă prost implantată în mine de tehnicienii lui McClane.

Apoi se gîndi la cutia din sertar, care conţinea forme de viaţă marţială. Şi la greutăţile întîmpinate în adunarea lor. Amintirea părea reală. Cu siguranţă era reală. Doar dacă n-o implantase McClane. Poate că era una din „dovezile” despre care McClane vorbise în trecut.

„Amintirea călătoriei mele pe Marte, gîndi el, nu mă convinge... dar, din nefericire, a convins Agenţia de Poliţie a Interplanului. Ei cred că într-adevăr am fost pe Marte şi sînt convinşi că, parţial, îmi dau seama de asta.”

- Ştim nu numai că ai fost pe Marte - fu de acord poliţistul răspunzînd gîndurilor lui - ci şi că acum îţi aminteşti suficient ca să însemni o problemă pentru noi. Iar a-ţi şterge memoria conştientă nu foloseşte la nimic. Dacă am face-o, te-ai prezenta iar la Rekal Incorporated şi-ai lua-o de la capăt. Şi nu putem face nimic în legătură cu McClane şi afacerea lui, fiindcă jurisdicţia noastră se extinde doar asupra oamenilor noştri. Şi, oricum, McClane n-a comis nici o infracţiune. Îl privi pe Quail. Şi nici tu... din punct de vedere legal. Nu te-ai dus la Rekal Incorporated cu ideea de a-ţi recîştiga memoria. Te-ai dus, din cîte ne-am dat seama, pentru motivul obişnuit care-i determină pe oameni să meargă acolo: dorinţa oamenilor cinstiţi şi simpli pentru aventură. Din nefericire, tu nu eşti nici cinstit, nici simplu, şi deja ai acumulat suficient interes. Ultimul lucru din lume de care aveai nevoie era un curs la Rekal Incorporated. Nimic n-ar fi putut fi mai mortal pentru tine sau pentru noi. Şi, din acelaşi motiv, pentru McClane.

- Şi ce-i aşa de „dificil” pentru voi dacă îmi amintesc călătoria ...presupusa călătorie... şi ce am făcut acolo.

- Pentru că ce-ai făcut nu corespunde cu imaginea publică a marelui nostru tată alb atoateprotector. Ai făcut pentru noi ceva ce noi nu facem niciodată. După cum bine îţi aminteşti

acum... mulţumită narkidrinei. Cutia cu viermi morţi şi cu alge stă in biroul tău de şase luni, de cînd te-ai întors. Şi niciodată n-ai manifestat nici cel mai mic interes faţă de ea. Noi nici măcar n-am ştiut că o ai pînă ce nu ţi-ai adus aminte de ea, venind acasă de la Rekal. Atunci am venit în goana mare s-o căutăm. N-am avut noroc. N-a prea fost timp.

Poliţistului i se alăturase un jilţul şi cei doi se sfătuiră scurt. Între timp, Quail gîndea febril. Acum îşi amintea mai mult: copoiul avusese dreptate în privinţa narkidrinei. Şi ei - Interplanul - probabil c-o foloseau. Probabil? Ştia al naibii de bine c-o făceau; îi văzuse administrînd-o unui prizonier. Unde a fost asta? Undeva pe Pămînt? Mai curînd pe Lună, decise el, văzînd imaginea ce se ridica tot mai limpede din memoria lui.

Şi-şi mai amintea ceva: motivul pentru care îl trimiseseră pe Marte şi misiunea pe care o executase.

Nu era de mirare că-i spălaseră creierul.

- Oh, cerule, spuse primul poliţist întrerupîndu-şi conversaţia cu colegul lui. Era clar că interceptase gîndurile lui Quail. Acum treaba e cu mult mai rea, cît se poate de rea. Se îndreptă spre Quail cu pistolul aţintit spre el. Trebuie să te ucidem, spuse el. Chiar acum.

- De ce chiar acum? întrebă nervos celălalt. Nu putem pur şi simplu să-l ducem la biroul din New York al Interplanului şi să-i lăsăm pe ei să...

- **El** ştie de ce trebuie s-o facem chiar acum, răspunse primul.

Şi el părea acum nervos, dar Quail îşi dădea seama că din cu totul alt motiv. Acum îi revenise aproape întreaga memorie. Şi înţelegea pe deplin încordarea poliţitului.

- Pe Marte – spuse Ouail răguşit - am ucis un om. După ce am trecut de cincisprezece paznici. Cîţiva înarmaţi, ca şi voi. Timp de peste cinci ani fusese pregătit de Interplan să devină un asasin. Un ucigaş profesionist. Cunoştea metode de înlăturare a unor adversari înarmaţi... cum erau aceşti doi poliţişti. Iar cel cu receptorul în ureche ştia şi el asta.

Dacă se mişca suficient de repede...

Pistolul detună, dar el deja se trăsese într-o parte şi, în acelaşi, timp, îl lovi pe cel înarmat. Într-o clipă, intră în posesia armei pe care o îndreptă spre celălalt poliţist uluit.

- Îmi intercepta gîndurile, zise el trăgîndu-şi răsuflarea.

Ştia ce voi face, dar, oricum, am făcut-o.

Ridicîndu-se pe jumătate, poliţistul lovit scrîşni:

- Nu va folosi pistolul împotriva ta, Sam. Am interceptat şi asta. Ştie că-i terminat şi ştie că şi noi ştim. Hai, Quail. Greu, gemînd de durere, se ridică tremurînd şi întinse mîna. Pistolul, îi ceru el lui Quail. Nu-l poţi folosi şi dacă mi-l dai înapoi îţi garantez că nu te omor. O să fii ascultat şi cineva mai mare din Interplan o să hotărască, nu eu. Poate că-ţi mai pot şterge o dată memoria nu ştiu. Iar tu ştii de ce te-aş fi omorît: nu te pot împiedica să-ţi reaminteşti. Deci motivul meu pentru a te ucide este, într-un fel, depăşit.

Ţinînd strîns pistolul, Quail se repezi din apartament spre ascensor. „Dacă vă luaţi după mine, gîndi el, vă ucid. Aşa că n-o faceţi.” Apăsă pe butonul ascensorului şi, o clipă mai tîrziu, uşile se închiseră după el.

Poliţiştii nu-l urmăriră. Era clar că-i interceptaseră gîndurile încordate şi răspicate şi hotărîseră să nu rişte.

Ascensorul coborî. Scăpase... pentru un timp. Dar mai departe? Unde se putea duce?

Ascensorul ajunse la parter şi, peste puţin timp, Quail se amestecă în gloata ce se grăbea prin canale. Îl durea capul şi nu se simţea bine. Dar la urma urmei scăpase de moarte. Veniseră foarte aproape, să-l împuşte pe loc, în propriul lui apartament.

„Şi probabil c-o vor face iar, decise el. Cînd mă vor găsi. Iar cu emiţătorul în mine, nu va dura prea mult.”

Ironia era că obţinuse exact ceea ce le ceruse celor de la Rekal Incorporated. Aventură, pericol, poliţia Interplanului în acţiune, o călătorie secretă şi periculoasă pe Marte în care îşi punea viaţa în joc - tot ceea ce vroia de la amintirea falsă.

Avantajul de a fi doar o amintire - şi nimic mai mult - putea fi apreciat abia acum.

Stătea singur pe o bancă în parc urmărind posac un stol de perţi, un soi de semi-păsări importate de pe cei doi sateliţi ai lui Marte, capabile să planeze chiar şi în uriaşa gravitaţie a Pămîntului.

„Poate că reuşesc să mă întorc pe Marte”, cugetă el. Şi pe urmă? Pe Marte va fi şi mai rău. Organizaţia pe al cărei lider îl asasinase îl va detecta de cum va pune piciorul afară din navă. Acolo va fi urmărit şi de Interplan, şi de **ei**.

„Mă puteţi auzi gîndind?” se întrebă el. Devenea

paranoic. Stînd singur, îi simţea acordîndu-se după el, urmărind, înregistrînd, discutînd... Se cutremură şi se ridică apucînd-o aiurea, cu mîinile adînc vîrîte în buzunare. „Indiferent unde m-aş duce, veţi fi întotdeauna cu mine. Cît voi avea în cap acest emiţător. O să fac un tîrg cu voi, se gîndi el pentru sine şi pentru ei. Nu-mi puteţi implanta iar o memorie falsă, cum aţi mai făcut cînd duceam o viaţă obişnuită şi n-am fost nicicînd pe Marte? Cînd n-am văzut de aproape nici o uniformă a Interplanului şi n-am mînuit un pistol?”'

- Aşa cum ţi s-a explicat cu grijă, asta n-ar fi de ajuns, îi răspunse o voce în creier.

Se opri, împietrit.

- Am mai comunicat aşa cu tine înainte, continuă vocea. Cînd erai în misiune pe Marte. Sînt şase luni de atunci. De fapt, am considerat că nu vom mai fi obligaţi s-o facem din nou. Unde eştî?

- Merg - răspunse Quail - spre moarte. Moartea pornită din pistoalele oamenilor voştri, gîndi el. Cum puteţi fi siguri că asta n-ar fi de ajuns? întrebă el. Tehnica de la Rekal nu funcţionează?

- Aşa cum ziceau. Dacă ţi se dă un set de amintiri standard, obişnuite, devii... fără astîmpăr. Inevitabil te vei îndrepta iar spre Rekal sau spre unul din concurenţii lui. Nu putem trece din nou prin aşa ceva.

- Să presupunem că o dată cu anularea amintirilor mele autentice se implantează ceva mai vital decît amintirile standard. Ceva care să-mi satisfacă dorinţele. Aşa ceva s-a demonstrat. Şi probabil că de aia m-aţi şi angajat iniţial. Dar trebuie să fiţi în măsură să veniţi şi cu altceva... ceva asemănător. Că eram cel mai bogat om de pe Terra, dar în cele din urmă mi-am donat toţi banii fundaţiilor pentru educaţie. Sau că am fost un faimos explorator al spaţiilor stelare îndepărtate. Orice de felul ăsta. N-ar merge aşa ceva?

Tăcere.

- Încercaţi, spuse el disperat. Aduceţi cîţiva dintre cei mai buni psihiatri militari pe care îi aveţi. Exploraţi-mi mintea. Găsiţi cel mai scump vis pe care îl am. Încercă să se gîndească. Femei, zise el. Mii de femei, cum a avut Don Juan. Un play-boy interplanetar, cîte o iubită în fiecare oraş de pe Pămînt, de pe Lună şi de pe Marte. Doar că am renunţat, de oboseală. Vă rog!

imploră el. Încercaţi...

- Şi atunci o să te predai de bună voie? întrebă vocea din cap. Dacă sîntem de acord să aranjăm o astfel de soluţionare? **Dacă** e posibilă?

- Da, răspunse el după o ezitare. Am să risc, îşi spuse. Sper să nu mă ucideţi pur şi simplu.

- Vei face primul pas, spuse vocea. Predă-te. Noi vom cerceta posibilitatea aceea. Totuşi, dacă nu se poate, dacă amintirile tale autentice încep să apară iar, aşa cum s-a întîmplat acum, atunci... Urmă o perioadă de tăcere, apoi vocea încheie: Va trebui să te nimicim. Trebuie să înţelegi. Ei, Quail, mai vrei să încerci?

- Da, răspunse el. Asta deoarece alternativa era moartea... în mod sigur. Cel puţin calea aleasă de el oferea o şansa, chiar dacă era subţire.

- Prezintâ-te la centrul nostru din New York, reluă vocea poliţistului. Fifth Avenue 580, etajul doisprezece. Imediat ce te predai, psihiatrii noştri te vor lua în primire. Ţi se vor face testele pentru profilul personalităţii. Vom încerca să-ţi stabilim dorinţa cea mai puternică... apoi te vom duce înapoi la Rekal Incorporated. O să-i punem la treabă, transformînd această dorinţă într-o amintire-surogat care să o înlocuiască. Şi... baftă. Îţi datorăm ceva. Ai fost un instrument capabil care a acţionat pentru noi.

Vocea era lipsită de maliţie. Dacă nu altceva, ei - organizaţia - nutreau pentru el milă.

- Mulţumesc, zise Quail. Şi începu să caute un taxi robot.

- Mr. Quail - spuse psihiatrul în vîrstă, cu chip dur -, posezi o dorinţă fantastică foarte interesantă. Probabil că nimic asemănător cu ceea ce te distrezi sau presupui în mod conştient. Aşa e de obicei. Sper să nu te deranjeze prea mult cînd o vei auzi.

- Ar fi de preferat să nu fie deranjat prea mult la auzul ei, dacă nu doreşte să fie împuşcat, spuse cu bruscheţe ofiţerul superior de la Interplan, care era de faţă.

- Spre deosebire de fantezia de a vrea să fii un agent secret al Interplanului - continuă psihiatrul -, care, relativ vorbind, era un produs al maturităţii şi avea o anumită plauzibilitate, acest produs este un vis grotesc din copilărie. Nu-i de mirare că n-ai reuşit să ţi-l reaminteşti. Această fantezie

constă în următoarele: ai nouă ani şi te plimbi singur pe o cărare de ţară. Chiar în faţa ta aterizează o navă cosmică neobişnuită, sosită dintr-un alt sistem stelar. Nimeni altcineva în afară de dumneata, Mr. Quail, n-o vede. Fiinţele din ea sînt foarte mici, cam de mărimea şoarecilor de cîmp, dar intenţionează să invadeze Pămîntul. Zeci de mii de alte nave asemănătoare vor fi în curînd pe drum, după ce această avangardă va da semnalul de pornire.

- Şi presupun că-i opresc, spuse Quail, simţind un amestec de amuzament şi dezgust. Cu mîinile goale i-am şters de pe faţa pămîntului. Călcîndu-i, probabil, în picioare.

- Nu, răspunse răbdător psihiatrul. Ai oprit invazia, dar nu distrugîndu-i. În loc de asta le-ai arătat bunătate şi îngăduinţă, chiar dacă ai făcut-o prin telepatie... modul lor de comunicare... ai aflat despre scopul venirii lor. Ei nu mai văzuseră niciodată astfel de trăsături umane, exprimate de un organism simţitor şi, ca semn de apreciere, au făcut o convenţie cu dumneata.

- Ei nu vor invada Pămîntul atîta timp cît trăiesc eu, spuse Quail.

- Exact. Psihiatrul se întoarse spre ofiţerul de la Interplan. După cum se poate vedea, i se potriveşte cu personalitatea, în ciuda dispreţului pe care îl simulează.

- Deci prin simpla mea existenţă, prin simplul fapt că trăiesc, am salvat Pămîntul de dominaţia străină, spuse Quail, simţind cum creşte în el plăcerea. Deci, de fapt, sînt cea mai importantă persoană de pe Terra. Fără să mişc un deget.

- Fără îndoială, sir, zise psihiatrul. Iar fantezia asta e încastrată în psihicul dumitale. E o fantezie care durează din copilărie. O fantezie pe care, fără terapie intensivă pe bază de droguri, nu ţi-ai fi amintit-o niciodată. Dar a existat întotdeauna în dumneata. A intrat în subconştient, dar n-a dispărut niciodată.

Ofiţerul de politie se adresă lui McClane, care asculta atent:

- Poţi să-i implantezi o astfel de amintire falsă?

- Avem orice tip posibil de dorinţă-fantezie care există, răspunse McClane. Cinstit vorbind, am auzit altele cu mult mai rele. Sigur c-o putem face. Peste douăzeci şi patru de ore nu va **vrea** doar să fi salvat Pămîntul. Va crede cu devoţiune că într-adevăr a făcut-o.

- Deci, poţi trece la treabă, îi spuse reprezentantul

poliţiei. Ca pregătire, noi deja i-am şters încă o dată amintirea călătoriei pe Marte.

- Ce călătorie pe Marte? întrebă Quail.

Nimeni nu-i răspunse, aşa că renunţă la întrebare. Şi, oricum, deja apăruse o maşină a poliţiei în care se urcară el, McClane şi ofiţerul de poliţie şi care se-îndreptă imediat spre Chicago şi Rekal Incorporated.

- Ai face bine sa nu mai greşeşti de data asta, îi spuse ofiţerul lui McClane, care stătea ca pe ace şi părea nervos.

- Nu văd ce-ar putea merge prost, mormăi McClane transpirînd. Asta n-are nici o legătură cu Marte sau cu Interplanul. Să opreşti singur o invazie a Pămîntului de către fiinţe dintr-un alt sistem solar. Clătină din cap. Hei, ce poate visa un copil?! Şi încă prin virtute pioasă, nu prin forţă. E o trăzneală. Îşi tamponă fruntea cu o batistă mare.

Nimeni nu spuse nimic.

- De fapt, e mişcător, reluă McClane.

- Dar arogant, zise categoric poliţistul. Prin urmare, cînd o să moară, invazia va reîncepe. Nu-i de mirare că nu şi-a reamintit-o. Este cea mai mare fantezie peste care am dat. Îl privi dezaprobator pe Quail. Şi cînd te gîndeşti că am recrutat un astfel de om...

Cînd ajunseră la Rekal Incorporated, Shirley, recepţionera îi întîmpină gîfîind în anticameră:

- Bine aţi venit înapoi, Mr. Quail. Îşi flutură sînii ca nişte pepeni, care astăzi erau vopsiţi într-un portocaliu aprins, legănîndu-se agitată. Îmi pare rău că lucrurile au ieşit aşa de prost data trecută. Sînt sigură că acum o să meargă mai bine,

- Ar fi mai bine, zise McClane, continuînd să-şi tamponeze fruntea cu batista frumos împăturită.

Mişcîndu-se cu iuţeală îi aduse pe Lowe şi pe Keeler, îi escortă pe ei şi pe Douglas Quail pînă în zona de lucru, apoi, însoţit de Shirley şi de ofiţerul de poliţie, se reîntoarse în biroul lui să aştepte.

- Avem un pachet pregătit pentru aşa ceva, Mr. McClane? întrebă Shirley, lovindu-se agitată de el şi roşind uşor.

- Cred că avem. McClane încercă să-şi aducă aminte. Renunţă şi consultă diagrama. O combinaţie, spuse el cu voce tare. Pachetele „optzeci şi unu”, „douăzeci şi şase”. Scoase pachetele necesare din camera blindată şi le duse la birou

pentru control. Din „optzeci şi unu”, explică el, o baghetă magică vindecătoare primită - de clientul în chestiune, de data asta Mr. Quail - de la fiinţele din alt sistem solar. O dovadă a gratitudinii lor.

- Funcţionează? întrebă curios poliţistul.

- Pe vremuri, îi explică McClane. Dar el, hîm, vedeţi, a folosit-o cu ani în urmă, vindecînd în dreapta şi în stînga. Acum e doar un suvenir. Dar îşi aminteşte că a funcţionat spectaculos. Chicoti, apoi deschise pachetul „douăzeci”. Un document de la Secretarul general al O.N.U., în care i se mulţumeşte că a salvat Pămîntul. Nu-i prea potrivit, deoarece o parte din fantasmagoria lui Quail arată că nimeni în afară de el nu cunoaşte nimic despre invazie, o să-l vîrîm însă de dragul verosimilitudinii. Apoi inspectă pachetul „şase”. Ce era în el? Nu-şi putu reaminti şi, încruntat, scotoci în punga de plastic, în timp ce Shirley şi ofiţerul de poliţie priveau nerăbdători:

- Înscrisuri, spuse Shirley. într-o limbă ciudată.

- Astea arată cine sînt ei, zise McClane. Şi de unde vin. Inclusiv o hartă stelară care marchează traseul zborului lor pînă aici şi sistemul de unde sînt originari. Desigur că e în scrierea **lor**, aşa că nu se poate citi. Dar îşi aduce aminte cum i le-au citit ei în limba lui. Aşeză cele trei obiecte în centrul tăbliei biroului. Astea trebuie duse în apartamentul lui Quail, îi spuse el poliţistului. Astfel încît să le găsească cînd va ajunge acasă. Şi să-i confirme închipuirea. P.O.S. - procedura operaţională standard. Chicoti cu teamă, întrebîndu-se cum merg treburile la Lowe şi Keeler.

Interfonul bîzîi.

- Mr. McClane, îmi pare rău că vă deranjez. Era glasul lui Lowe. Cînd îl auzi, McClane îngheţă şi amuţi. A apărut însă ceva, continuă Lowe. Poate că ar fi bine să veniţi aici şi să supervizaţi. Ca şi data trecută, Quail a reacţionat bine la narkidrină. Este inconştient, relaxat şi receptiv. Dar...

McClane se repezi spre zona de lucru.

Douglas Quail era întins pe un pat steril, răsuflînd încet şi regulat, cu ochii pe jumătate închişi, abia conştient de cei din jur.

- Am început să-l interogăm, zise Lowe alb la faţă. Vroiam să stabilim cu exactitate locul unde să plasăm amintirea-închipuire a modului cum a salvat singur Pămîntul. Şi, destul de

straniu...

- Mi-au spus să nu vorbesc, mormăi Douglas Quail, cu o voce ursuză suprasaturată de drog. Asta a fost înţelegerea. Se presupunea că nici măcar nu-mi aduc aminte. Dar cum aş putea uita un eveniment ca ăsta?

„Cred că ar fi greu, reflectă McClane. Dar ai făcut-o... pînă acum.”

- Mi-au dat chiar şi un pergament, ca semn de gratitudine, mormăi Quail. L-am ascuns în apartamentul meu. O să vi-l arăt.

McClane se adresă ofiţerului de poliţie care îl urmase.

- Ei, vă sugerez că ar fi mai bine să nu-l ucideţi. Dacă o faceţi, se vor întoarce...

- Mi-au dat şi o baghetă magică invizibilă care distruge, murmură Quail, cu ochii acum închişi. Aşa l-am omorît pe cel de pe Marte la care m-aţi trimis. E în sertarul meu, împreună cu cutia cu viermi şi plante uscate.

Fără un cuvînt, ofiţerul de la Interplan se întoarse şi ieşi ţeapăn din zona de lucru.

«Ar trebui să las la o parte şi pachetele cu „dovezi”», îşi spuse McClane resemnat. Se întoarse încet în birou. «Inclusiv scrisoarea de la Secretarul general al O.N.U. La urma urmei...»

Probabil că cea reală nu va întîrzia să sosească.”

Traducere de George Veniamin